

Arrest

nr. 123 635 van 7 mei 2014
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 14 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 oktober 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 februari 2014.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. GOBERT, die *loco* advocaat P.-J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. ECHATTI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de vreemdelingenwet) aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Het staat niet ter discussie dat de Spaanse autoriteiten op 4 oktober 2012 aangaven verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij op basis van artikel 16.1.c van de verordening 343/2003/EG. In casu dient derhalve rekening te worden gehouden met de bepalingen van de artikel 20.1.d van de verordening 343/2003/EG dat bepaalt dat de overdracht gebeurt overeenkomstig de nationale wetgeving van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, zodra dat praktisch mogelijk is en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden na de aanvaarding van het verzoek om terugname door een andere lidstaat of de beslissing op het beroep of op het verzoek tot herziening wanneer dit opschortende werking heeft. Voorts bepaalt artikel 20.2 van de verordening 343/2003/EG dat indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, berust de verantwoordelijkheid bij de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend. Indien de overdracht of de behandeling van het asielverzoek wegens detentie van de asielzoeker niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de asielzoeker onderduikt.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat de verzoekende partij een beroep met een schorsende werking instelde, dat zij gedetineerd werd of dat zij onderdook. Een administratief dossier of een nota werd in casu niet voorgelegd.

Bijgevolg kan enkel worden vastgesteld dat door het verstrijken van de termijn van zes maanden sedert 4 oktober 2012 de rechtstoestand van de verzoekende partij gewijzigd is, aangezien de Spaanse autoriteiten niet langer verantwoordelijk zijn voor de behandeling van haar asielaanvraag, doch deze verantwoordelijkheid is overgegaan op de Belgische autoriteiten en de verzoekende partij gedurende de behandeling van haar asielaanvraag in België kan verblijven.

Eerste verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat zij nog een belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 7 februari 2014 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 8 april 2014, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 3 februari 2014 opgenomen grond, verwijst zij naar haar verzoekschrift en stelt zij dat er met betrekking tot de familieleden reeds een negatieve beslissing werd genomen en dat een cassatie hangende is.

De verwerende partij sluit zich aan bij de uiteenzetting.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar betoog ter terechtzitting in het geheel niet ingaat op hetgeen in voornoemde beschikking van 3 februari 2014 werd gesteld, zodat hieraan geen afbreuk wordt gedaan en met verwijzing naar voornoemde beschikking een gebrek aan belang kan worden vastgesteld.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET